

«Δισθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μὲ ὡς ἄνθρωπον ὅστις εὐρὼν πολῦτιμον μαργαρίτην καὶ θέσας αὐτὸν εἰς τὴν ζώνην του—ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ ψηλαφίῃ ἐὰν ὁ μαργαρίτης ᾖ αἰ εἰς ἰσφαλὲς μέρος. Τοιουτοτρόπως ἐξετάζω ἀκαταπαύστως τὴν καρδίαν μου, καὶ προσέχω εἰς τοὺς διαλογισμοὺς μου καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ προσεύχεσθε καὶ ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ ὅπως φυλάττω διαπαντὸς τὸν νεωστὶ ὑπ' ἐμοῦ εὐρεθέντα θησαυρόν—τὴν τοῦ Σωτῆρός μου ἀγάπην ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ μου.

ΤΟ ΛΙΝΟΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Τὸ φυτόν τοῦτο αὐξάνει ἐν ἀφθονίᾳ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Κατὰ τὸν Αὐγουστον μὴ νὰ οἱ ἀγροὶ παριστάνουσιν ὡραιότατην θέαν. Τότε τὰ ζωηρὰ κυανὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ τούτου φαίνονται πολὺ εὐμορφα καὶ χαρίεντα. Τὰ νήματα ἢ αἱ κλωσταὶ τοῦ λινοῦ ὑφάσματος εἶναι αἱ ἕναις τοῦ φυτοῦ τέ του, αἵτινες ἐνίοτε εἶναι τόσοι λεπτὰ ὥστε μόλις διακρίνονται ὑπὸ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὸ λίνον τῆς Αἰγύπτου ἦτο περίφημον καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πολλάκις δὲ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

ΑΓΧΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΥΛΛΟΣ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, μερικὰ παιδιά ἔπαιζον εἰς ἓνα κήπον τῆς Μαγχεστέρης τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὑπῆρχε καὶ μία μεγάλῃ γέφυρα. Μὲ τὰ παιδιά αὐτὰ ἔπαιζε

καὶ εἰς σκύλλος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο Λέων. Ἐν ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα ἐπλησίασεν ἀπροσέκτως εἰς τὸ χεῖλος τῆς γεφύρας, καὶ ἔπεσε κατὰ δυστυχίαν τοῦ εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁ σκύλλος παρατηρήσας τοῦτο, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἣ ὁποία ἦτο πλησίον, καὶ γαυγίζων θοανά, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν γέφυραν, ὡς ἐὰν ἔλεγε, «σώσατε τὸ τέκνον σας ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ χάρον!» Ὁ καυμένος ὁ Λέων βλέπων ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου δὲν τὸν ἐκαταλάμβανον, τρέχει πάλιν ὀπίσω, πηδᾷ εἰς τὸ νερὸν, καὶ προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου του ἀπὸ τὸν ὑδάτινον ἐκείνον τάφον· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀναπηδᾷ πάλιν ἔξω, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν καταβρεγμένος, καὶ ἀρχίζει νὰ τραβᾷ τὴν μητέρα τοῦ παιδίου ἀπὸ τὰ φορέματα. Αἱ τοιαῦται παράδοξοι χειρονομίαι τοῦ ζώου, ἔδωκαν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι κατὰ τι συνέβαινε, καὶ ἠκολούθησε τὸν σκύλλον εἰς τὸν κήπον, ὅπου τὰ παιδιά εὐθὺς τῆς ἐδιηγῆθησαν τὸ φοβερὸν περιστατικόν· ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὡς πῶρος ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν εἰδησιν, καὶ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῆς στοργῆς κινουμένη, τρέχει πρὸς τὴν ὁλεθρίαν γέφυραν, καὶ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μόλις ἦτο καιρὸς νὰ σώσῃ τὸ ἀγαπητόν της τέκνον. Τοιουτοτρόπως διὰ τῆς ἀγχινοῖας καὶ ταχύτητος ἐνὸς σκύλλου, ἐσώθη ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ἓν παιδίον. Προσέχετε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ παῖδες, νὰ μὴ κακομεταχειρίζεσθε ποτὲ τοιαῦτα ὠφέλιμα ζῶα.

Οἱ εἰδωλολάτραι δὲν ἔχουσιν εἰς τὴν γλώσσαν των κάμμιαν λέξιν, σημαίνουσαν Ἅγιος.

— Ἀρχὴ πάσης ἀνθρωπίνης γνώσεως εἶναι τὸ νὰ γυρίσῃ τις τὸν ἑαυτὸν του.—Μητροπ. Πλάτων.

ΠΕΡΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἀνὴρ ἀναφέρεται εἰς τε τὴν Παλαιάν καὶ Νέαν Διαθήκην ὡς ἀξιόμητον παράδειγμα ζωῆς πίστεως;
2. Ποία γυνὴ ἀναφέρεται εἰς τε τὴν Παλαιάν καὶ Νέαν Διαθήκην ὡς σπουδαῖον παράδειγμα εὐλαβικοῦς πίστεως;
3. Ποῦ ἀναφέρεται ὅτι μικρὰ τις ὑπηρετρία ἐγένεκεν αἰτία νὰ θεραπευθῇ ὁ κύριός της ἐξ ἀνάτου ἀσθενείας;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιῶνται πάντες οἱ φίλοι καὶ ἀνταποκρίνεται τῶν ἐφημερίδων «Ἀστέρος καὶ Παίδων», ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Καλοποθᾶκη ἡ Διευθυνσις ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου θέλει ἐνεργεῖσθαι ὑπὸ τοῦ συναδέλφου του κ. Ἰακώβου Σ. Δοῦρα, πρὸς αὐτὸν δὲ καὶ μετ' αὐτοῦ θέλει γίνεσθαι πᾶσα ἡ ἀλληλογραφία κτλ. κτλ.